

Koloběh života je dokonalým příběhem začínajícím narozením a končícím smrtí. Všichni jsme o něm slyšeli a všichni jsme jeho součástí.

Na planetě Averaga se z Koloběhu života stal důmyslný trest. Svě o tom ví i Sunon, který byl odsouzen a vykázán na planetu Beleca před více než tisíci lety.

Nyní je Monato, studentem Jaderné technologie na prestižní Vědecké univerzitě ve městě Puris. Za léta svého trestu se už naučil žít a přijímat věci tak jak přicházejí.

Když však pozná Zetha, hlavu seniorů, okamžitě pochopí, že tentokrát to bude mnohem těžší. A co teprve, až se objeví další trestanec z Averagy.

.....

Za celou dobu, co si na Belece odpykával svůj trest, toho zažil spoustu. Války, mučení, hladomor, pandemie a nic z toho ho nezasáhlo tolik, jako pohled na vedoucího seniora. Kdyby nevěděl, že je to nemožné, dal by ruku do ohně za to, že před ním stojí Varm. Muž, který využil jeho slabosti a sprostě ho podvedl, kvůli kterému ztratil hlavu a zavraždil spoustu lidí. Uvědomoval si, že tohle není Varm, ale také věděl, že tato vysoká škola bude jeho největším dosavadním trestem.

1.kapitola

Stál opřený o stůl a sledoval studenty před sebou. Na některých viděl opravdový zájem, což ho nesmírně těšilo, ale stále se našli ti, které jeho výklad vůbec nezajímal.

„Podle poznatků vědců z roku 29 nového věku, je úkaz tří planet stejně vzdálených od zdroje tepla a světla jedinečný. Fonto je sluncem naší galaxie, bez kterého by na žádné z planet nemohl existovat život. Tři planety, Malmola, Beleca a Averaga jsou zatím jedinými obydlenými planetami, které nám jsou známy.“ Rozhlédl se po třídě a s uspokojením zjistil, že většina studentů si opisuje zápis, který se objevil na tabuli za jeho zády. „Kolem planety Malmola obíhají dva měsíce, podle kterých tamní obyvatelé určují čas a datum,“ pokračoval ve výkladu, „na rozdíl od naší země a Belec. My používáme pokročilé technologie a na Belece se orientují především podle Fonta.“ Chtěl pokračovat, ale studenty zaujal povyk, který do učebny doléhal zvenčí.

„Chyťte ho! Nesmí utéct!“ křičeli vojáci, kteří honili neznámého muže.

Jako ve zpomaleném filmu pozoroval, jak muže obestoupili a znemožnili mu útěk. Velitel jednotky promluvil: „Nepokoušej se o útěk, jsi obklíčen, Varme! Tentokrát trestu neunikneš, popravčí už na tebe čeká.“

Komunikátor, který pevně svíral mu vypadl z ruky a s hlukem dopadl na zem.

„Pane? Učitelí? Jste v pořádku?“ studenti na něj udiveně a se strachem hleděli. Aniž by cokoliv řekl či vysvětlil, vyběhl ze třídy a zamířil rovnou na popravčí místo.

Bránu měl téměř na dosah, když se mu do cesty postavil Jugisto, nejvyšší soudce středního řádu.

„Nechod' tam, Sunone!“ pravil temně zabarveným tónem. „Už teď jsi ve velmi špatné situaci.“

Sunon se na něj zmateně podíval a přestože spěchal na popravčí místo, před Jugistem se zastavil a promluvil: „V jaké situaci? Tohle musí být omyl, Jugisto! Varm přece nic špatného neudělal nebo je snad zločin prodej zeleniny na trhu?“

„Jsi si tak jistý,“ oponoval mu Jugisto, „že prodával jen zeleninu? Protože mimo zeleniny prodával taky nejnovější plány zbraní vyvinutých v našem ústavu. A ty ses

stal pouze jeho klíčem! Jdi domů a počkej, až tě předvoláme k výsledku, tady nemáš co dělat!“

Hlas nejvyššího soudce nepřipouštěl možnost námitek, ale v Sunonovi se vzedmula vlna vzteku a rozhodl se pokračovat v cestě.

„Nemám tady co dělat? Od kdy velitel nesmí být přítomen popravě? Od kdy velitel nemá právo mluvit do rozhodnutí soudu!“

Když Jugisto viděl, že slovy velitele Sunona nezastaví, tasil meč doufaje, že bude mít šanci na úspěch. Sunon byl však rychlejší a než soudce stihl udělat jakýkoli pohyb, skácel se mrtev k zemi.

Sunon za sebou nechával krvavou stopu, když jako buldozer kráčel k popravčímu místu. V ten okamžik ho vůbec nezajímalo, kolik vojáků zabil a zranil, měl jediný cíl. Zachránit Varma před nespravedlivou popravou. Když se konečně dostal na místo, plameny již olizovaly Varmovo oblečení. Nikdo neměl šanci Sunona zastavit, za použití svých sfér a svaté zbraně byl jako přírodní úkaz, který smete vše živé z povrchu světa. Chtěl použít vše co měl, aby Varma zachránil a to i za cenu smrti všech přítomných. Dokázal by to, ale...

Pohlédl na Varma a zaváhal. To nebyl pohled člověka, kterého znal. V jeho očích se neodrážela žádná emoce. Když do něj zabodl ledově chladný pohled a na rtech mu hrál posměšný úšklebek, Sunon měl pocit, že se dívá na naprosto cizího člověka.

Padl na kolena a nechal svatou zbraň přejít do spánku. V ten okamžik si přál jedině, zemřít. Zabil vojáky, své podřízené a přátele, aby zjistil, že byl oklamán a nechal se zaslepit pár milými slovy. Pravda, velmi dobře mířenými slovy. Najednou měl pocit, že velká část jeho nitra hoří stejně jako Varmův oděv. S chladným výrazem pozoroval, jak posměšný úšklebek na Varmově obličeji nahradil bolestivý škleb.

Cítil, jak ho někdo popadl za paže a prudce ho postavil. Nebránil se, když mu nasazovali pouta a odváděli ho před nejvýše postaveného. Nebyl si jist, jak dlouho čekal na rozhodnutí a ani pořádně nevnímal slova jeho soudců. Částečně se probral, až když nastal čas na rozsudek.

„Sunone, jakožto velitel vojska a učitel budoucích vojáků, jsi si byl plně vědom následků, které budeš muset za své činy nést. Přesto jsi ve svém konání pokračoval a způsobil tak smrt dvaceti devíti svých podřízených. Jako polehčující okolnost budiž

fakt, že jsi nepoužil svou největší sílu a nezpůsobil naprostou katastrofu. Dle svědků jsi byl do poslední chvíle přesvědčen, že Varm číslo 259 je nevinný, což značí, že jsi byl podveden. Přesto však je tvůj čin neomluvitelný a je nutno tě řádně potrestat. Povstaň, Sunone číslo 128!“

Nejvyšší se odmlčel a Sunon se jako v mrákotách postavil. V místnosti bylo naprosté ticho a všichni přítomní čekali na konečný verdikt.

Nejvyšší si odkašlal a spustil: „Sunon číslo 128, hlavní velitel vojska a učitel na Averagenské armádní škole se odsuzuje k trestu vyhoštění na planetu Beleca. Zde bude prožívat neustálý koloběh života, dokud jeho trest neskončí. Odvedte ho k portálu!“

Mladík ležel na posteli a s neutrálním výrazem zíral do stropu. Kdysi ho jeho vlastní vzpomínky děsily, ale už je to dávno pryč. Teď je bral jako svou součást a nenechal se jimi ovlivnit. Podíval se na budík.

„Tak jo, je čas vstávat, lenochu!“ pronesl sám k sobě a pomalu se začal hrabat z postele.

2.kapitola

Nový školní rok začal a k Vědecké univerzitě města Puris se začali scházet studenti. Někteří se jen tak loudali, ovšem většině se na tvářích odráželo nadšení. Jednalo se o letošní prváky, kteří se těšili na novou školu, učivo a přátele.

Monato čekal na autobusové zastávce a s mírným úsměvem je sledoval. I on nastupoval do prvního ročníku a byl zvědav, co ho na univerzitě čeká. Spolu s Honestou, které téměř nikdo neřekl jinak než Hony, se zapsal na obor Jaderné technologie. Pro něj i jeho kamarádka měl tento obor speciální význam a jeho studium se dalo považovat za jakési naplnění osudu.

Konečně přijel autobus a zastávku zaplnili další studenti. Monato si posunul popruh brašny a vykročil naproti své kamarádce. Pokud by měl pro někoho skočit do ohně, byla by to právě Honesta. Přestože ji znal téměř celý svůj život, stále ho nepřestávala překvapovat. Její mírná povaha, inteligence a taky bezelstnost z ní dělaly jedinečnou osobu. Monato pevně věřil, že se jednou najde někdo, kdo si Hony bude opravdu vážit aniž by si utahoval z její zjizvené tváře.

„Hej! Beleca volá Monata! Co na mě tak zíráš, člověče? Viděli jsme se předevcírem, těžko jsem za dva dny vyrostla,“ smála se na něj Hony.

Monato si ani neuvědomil, že se na ni zahleděl, tak si odkašlal a pokusil se rychle zachránit situaci: „Promiň, já jen, že ti to sluší.“

Honesta pozvedla obočí, ale nijak jeho slova nekomentovala. Myslela si o tom své, ostatně jako vždy. Vykročila pevným krokem ke školní budově. „Tak pojď už! Chci si najít dobré místo k sezení!“

Monato ji s úsměvem dohnal a srovnal s ní krok. Líbilo se mu její nadšení a náhle si uvědomil, že po jejím boku se mu úsměv ještě rozšířil, takže ke škole kráčel vysmátý jako po přečtení nějakého super vtipu.

Na terase školní budovy stála skupina studentů, kteří pozorovali dav proudící ke vchodu do školy. Kolem předloktí měli uvázaný modrý šátek, který značil, že se jedná o seniory.

„Bylo nás taky tolik?“ zeptal se Boran svých spolužáků.

„Řekl bych, že jo. Ale naštěstí nebudeme mít na starosti všechny, jen pár se jich dostane do kurzů, leda by byli všichni geniální,“ odpověděl Zeth, hlava seniorů.

„Podívejte! Co se jí asi stalo, chudince?“

Všichni se podívali směrem kterým Boran ukazoval. Jeho prst mířil na Honestu, která vedle Monata sebevědomě kráčela vpřed.

Aisha se zamračila a zeptala se ostatních: „Myslíte, že spolu chodí? Přišli společně i na přijímačky. Ten mladík vypadá docela dobře na to, aby se s ní zahazoval.“

Zeth se na ni otočil s nepříjemným pohledem: „Ani se nedivím, že jsi se nedostala do žádného kurzu, když tě zajímají takové hlouposti. Je to jejich věc, jestli spolu chodí nebo ne, tak se do toho nepleť, varuju tě!“ poslední slova téměř zavrčel.

„Nemůžu za to, že mám slabost pro hezké kluky a nesnáším ošklivé holky,“ hájila se Aisha. „Někdo by jí měl vysvětlit k čemu slouží plastická chirurgie.“

„Neopovažuj se! Nehodlám tolerovat ty tvoje výstřelky, jestli se budeš pokoušet o nějaké hlouposti, vyrazím tě z týmu!“ Zeth byl opravdu naštvaný.

„No dobře, dobře. Pochopila jsem.“ Aisha se otočila na patě a krokem srovnatelným s modelkou se vydala pryč z terasy.

„Může mi někdo připomenout proč ji máme v týmu? Ještě oficiálně školní rok nezačal a už jí mám plnou prdel!“ Vůdce seniorů nakopl zábradlí tak, až ho rozbolel palec na noze. „Kurva!“ odplivl si vztekle.

„Uklidni se,“ poplácal ho Keram po zádech, „musíme mít v týmu prezidenta školní rady a tím je bohužel ona.“

„Zajímalo by mě, kterej kretén ji vůbec zvolil do rady! Jak někdo takový může studovat na Vědecké univerzitě?“ Zeth se znovu zadíval na přicházející studenty a povzdechl si: „Doufám, že někde mezi nimi není druhá Aisha.“

Kluci se hlasitě rozesmáli, popadli Zetha mezi sebe a vydali se k hlavní hale, kde mělo probíhat přivítání prvků.

„To ten rok dobře začíná,“ postěžoval si Zeth.